

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Freida McFadden
THE HOUSEMAID IS WATCHING

Copyright © 2024 Freida McFadden

First published by Poisoned Pen Press.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06044-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

FRIDA MAKFADEN
KUĆNA
POMOĆNICA
TE POSMATRA

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Mojoj porodici

PROLOG

Sve je krvavo.

Nikad nisam videla toliko krvi. Natapa tepih bež boje, curi u obližnji brodski pod, prska nogare stočića za kafu od hrastovine. Savršeno ovalne kapljice dospele su skroz do bledeg kožnog kauča, a mlazovi se slivaju niz bele gipsane zidove.

Nema joj kraja. Ukoliko pogledam dovoljno dobro, hoću li naći kapljice krvi na kolima u garaži? Na vlatima trave na travnjaku? U supermarketu na drugom kraju grada?

Još gore, ruke su mi skroz krvave.

Kakva zbrka. Uprkos činjenici što nemam mnogo vremena, svrbe me prsti da očistim sve to. Kad vidim neku mrlju, naročito na tepihu, naučili su me da treba brzo da je očistim, pre nego što se skori. Nakon što se osuši, fleka postaje trajna.

Nažalost, bez obzira na to koliko jako ribam, to neće biti od pomoći mrtvom telu koje leži tačno usred lokve krvi.

Procenjujem situaciju. U redu, ovo je loše. Otisci mojih prstiju u kući su očekivani, ali mi se grimizna boja skorela ispod noktiju, a brazgotine na mojim dlanovima teže je objasniti. Tamna fleka na mojoj košulji nije nešto što mogu da ignorišem. U velikoj sam nevolji.

Ako me neko uhvati.

Pregledam ruke, vagajući razloge da li je bolje da ih perem od krvi ili momentalno zbrišem odatle. Ako operem ruke, protraćiću

dragocene sekunde u kojima me mogu uhvatiti. Ako odem ovog časa, izaći ću napolje krvavih ruku, razmazujući je po svemu što dotaknem.

A onda se čuje zvonce na vratima.

Zvonjava odjekuje kroz kuću, a ja stojim nepomično kao kip, plašeći se da uopšte dišem. „Ima li koga?“, doziva poznati glas.

Molim te, odlazi. Molim te.

U kući vlada tišina. Osoba ispred vrata pomisliće da kod kuće nema nikoga i odlučiće da se vrati neki drugi put. Mora. Ako to ne uradi, gotova sam.

Zvonce se ponovo oglašava.

Odlazi, molim te. Odlazi.

Nisam naročito pobožna, ali u ovom trenutku spremna sam da padnem na kolena. Avaj, učinila bih to kad tako ne bih umazala kolena krvlju.

Mora pretpostaviti da kod kuće nema nikoga. Niko ne zvoni više od dva puta. Ali, taman kad pomislim da postoji šansa da sam bezbedna, kvaka čangrlja. A zatim počinje da se okreće.

O, ne. Ulazna vrata nisu zaključana. Za otprilike pet sekundi, osoba koja zvoni biće u kući. Ući će u dnevnu sobu. A onda će videti...

Ovo.

Odluka je doneta. Moram da uhvatim maglu. Nemam vremena da operem ruke. Nemam vremena da brinem zbog krvavih otisaka stopala koje ću ostaviti za sobom. Moram da zbrišem odavde.

Samo se nadam da niko neće otkriti šta sam uradila.

DEO I

POGLAVLJE PRVO

MILI

Tri meseca ranije

Obožavam ovu kuću.

Obožavam sve u vezi s ovom kućom. Obožavam džinovski travnjak u prednjem dvorištu i još džinovskiji travnjak u zadnjem (iako i jedan i drugi počinju da žute). Obožavam činjenicu da je dnevna soba toliko velika da u nju može stati *nekoliko komada nameštaja* umesto samo jednog malecnog kauča i televizora. Obožavam panoramske prozore koji gledaju na komšiluk, za koji sam nedavno u jednom časopisu pročitala da je jedan od najboljih za podizanje dece.

A najviše od svega, obožavam to što je moja. Kuća broj 14 u Ulici Lokast skroz je moja. Pa dobro, još trideset godina plaćanja rata za hipoteku i biće moja. Ne mogu da prestanem da razmišljam koliko sam srećna dok prelazim prstima po zidu naše nove dnevne sobe, prinoseći lice bliže da se divim novim tapetama sa cvetnim desenom.

„Mama opet ljubi kuću!“, ciči glasić iza mene.

Brzo se udaljavam od zida, iako nije kao da me je moj devetogodišnji sin uhvatio na delu sa tajnim ljubavnikom. Ne stidim se svoje ljubavi prema ovoj kući. Želim da na sav glas trubim o njoj sa krova. (Imamo neverovatan krov. *Obožavam ovu kuću.*)

„Zar ne bi trebalo da se raspakuješ?“, kažem.

Nikove kutije i nameštaj ostavljeni su u njegovoj spavaćoj sobi, pa bi trebalo da se raspakuje, ali on umesto toga baca lopticu za bejzbol na zid – moj prelepi, tapetirani zid cvetnog desena – a onda je hvata. Živimo u ovoj kući manje od pet minuta, a on je već čvrsto rešen da je uništi. Vidim to u njegovim tamnosmeđim očima.

Nije kao da ne volim svog sina više od sveta. Da se nađem u jednoj od onih hipotetičkih situacija u kojima bih morala da biram između Nikovog života i ove kuće, *naravno* da bih izabrala Nika. U to nema sumnje.

Ali samo kažem, ukoliko uradi nešto da naškodi ovoj kući, biće kažnjen u svojoj sobi sve dok ne bude dovoljno mator da se brije.

„Raspakovaću se sutra“, kaže Niko. Čini se da je njegova životna filozofija da sve ostavlja za sutra.

„Ili sada?“, predlažem.

Niko baca lopticu u vazduh, a ona ovlaš dodiruje plafon. Da imamo išta dragoceno u ovoj kući, trenutno bih doživljavala infarkt.

„Kasnije“, insistira.

Što će reći – nikad.

Gledam prema stepeništu. Da, imamo *stepenište!* Pravo pravcato stepenište. Da, škripi pri svakom koraku, i velike su šanse da ograda otpadne ukoliko se previše čvrsto uhvatim za nju. Ali imamo stepenište, i ono vodi na *potpuno drugačiji sprat.*

Vidi se da sam predugo živela u Njujorku. Oklevala sam da se vratim na Long Ajland posle onoga što se desilo kad sam poslednji put živela ovde, ali to je bilo pre skoro dve decenije – daleka prošlost.

„Ejda?“, dovikujem uz stepenište. „Ejda, možeš li da siđeš?“

Nekoliko trenutaka kasnije, moja jedanaestogodišnja kći pojavljuje se na vrhu stepeništa tako da mogu da vidim njenu gustu, talasastu crnu kosu i tamne, tamne oči koje gledaju u mene. Oči su

joj iste boje kao i Nikove, nasleđene od njihovog oca. Za razliku od svog brata, Ejda je nesumnjivo raspakivala svoje stvari otkako smo stigli. Ima sve petice u školi – ona vrsta učenice koja radi domaće zadatke bez potrebe da joj se kaže, nedelju dana pre roka.

„Ejda“, kažem. „Jesi li završila raspakivanje?“

„Skoro.“ Tu nema iznenađenja.

„Misliš li da možeš da pomogneš Niku da raspakuje svoje kutije?“

Ona bez oklevanja klima glavom. „Naravno. Hajde, Niko.“

Niko momentalno prepoznaje ovo kao priliku da njegova sestra odradi najveći deo posla. „Važi!“, radosno pristaje.

Niko napokon prestaje da me teroriše lopticom za bejzbol i preskače po dva stepenika u jednom koraku da se pridruži sestri u svojoj sobi. Otvaram usta da joj doviknem da ne obavi sav posao umesto njega, ali to su ćorava posla. U ovom trenutku moram da raspakujem šezdesetak svojih kutija. Sve dok se to uradi, biću srećna.

Imali smo neverovatnu sreću da dobijemo ovu kuću. Izgubili smo pola tuceta licitacija u komšilucima koji nisu bili ni izdaleka fini kao ovaj. Mislila sam da nemamo nikakvih šansi da pazarimo ovu starinsku nekadašnju farmersku kuću u gradu sa toliko visoko rangiranim javnim školama. Skoro sam zaplakala od sreće kad me je naš agent za nekretnine pozvao da nam javi da je kuća naša. Za deset posto manje od tražene cene!

Mora da je vasiona zaključila da zaslužujemo malo sreće.

Gledam kroz prozor u špediterski kamion parkiran na ulici ispred naše kuće. Živimo u slepoj uličici sa još dve kuće, a sa druge strane vidim siluete neke osobe na prozoru. Moja nova komšinica, pretpostavljam. Nadam se da je prijateljski nastrojena.

Iz unutrašnjosti kamiona dopire lupanje, a ja otvaram ulazna vrata da vidim šta se dešava. Istrčavam napolje taman na vreme da

vidim kako moj muž izlazi iz kamiona sa jednim od svojih prijatelja koji je pristao da pomogne sa selidbom. Želela sam da unajmimo špeditersku firmu, ali je on insistirao da može to da uradi sam uz pomoć prijatelja. A moram priznati, moramo da štedimo svaki peni ako želimo da platimo rate za hipoteku. Čak i sa deset posto popusta na traženu cenu, naša kuća iz snova nije bila nimalo jeftina.

Moj muž drži jednu polovinu našeg kauča iz dnevne sobe, a majica kratkih rukava slepljena mu je za torzo od znoja. Štrecam se zato što ima četrdeset godina i poslednje što mu treba je da povredi leđa. Izrazila sam svoju zabrinutost kad smo planirali selidbu, a on se ponašao kao da je to nešto najblesavije što je ikada čuo, iako se ja ukočim svake druge nedelje. I to ne od dizanja kauča. Već, tipa, kad *kinem*.

„Budi oprezan, Enco, molim te“, kažem mu.

On gleda u mene, a kad mi se osmehne, ja se topim. Da li je to normalno? Da li ostalim ženama koje su već duže od jedanaest godina udate za nekoga ponekad zaklecaju kolena zbog njihovih muževa?

Ne? Samo meni?

Hoću da kažem, nije kao da se to događa *svakog minuta*. Ali, čoveče, i dalje tako deluje na mene. Ne škodi što izgleda kao da svake godine postaje neobjašnjivo seksepilniji. (A ja samo postajem godinu dana starija.)

„Pažljiv sam“, kaže. „Sem toga, ovaj kauč? Lagan je kao perce!“

To izaziva prevrtanje očima tipa koji drži drugi kraj kauča. Ali, moram da priznam, to nije naročito glomazan kauč. Kupili smo ga u *Ikei*, što je napredak u odnosu na naš stari kauč, koji smo kupili sa trotoara. Enco je nekad imao teoriju da sav najbolji nameštaj potiče sa trotoara ispred našeg stana.

Malo smo odrasli od tada. Bar se nadam.

Kućna pomoćnica te posmatra

Dok Enco i njegov prijatelj unose kauč u našu predivnu novu kuću, opet podižem oči da pogledam u kuću na drugoj strani ulice. Ulica Lokast broj 13. Neko i dalje stoji na prozoru i zuri u mene. U kući je mračno, pa ne vidim bogzna šta, ali ta silueta i dalje stoji na prozoru.

Neko nas posmatra.

Ali tu nema ničega zlokobnog. Ljudi u toj kući naše su nove komšije, a ja sam sigurna da su samo radoznali u pogledu nas. Svaki put kad bih videla kamion ispred naše zgrade, uvek sam gledala kroz prozor da vidim ko se to useljava, a Enco bi se nasmejao i rekao mi da prestanem da zurim i odem da im se predstavim.

To je razlika između njega i mene.

Pa, nije kao da je to *jedina* razlika.

U pokušaju da se promenim i budem druželjubivija kao moj muž, dižem ruku da mahnem toj silueti. Mogla bih komotno i da se upoznam sa svojom novom komšinicom.

Osim što mi ta osoba na prozoru na uzvraća mahanjem. Umesto toga, roletne se iznenada spuštaju, a silueta nestaje.

Dobro došli u komšiluk.

POGLAVLJE DRUGO

Enco unosi poslednje kutije u kuću dok ja stojim na našem osušenom travnjaku, izbegavajući raspakivanje dok fantaziram o tome kako će travnjak izgledati nakon što ga moj muž podmladi. Enco je pravi čarobnjak kad je reč o travnjacima – tako smo se upoznali. Ovaj liči na izgubljen slučaj sa svojim ispošćenim zemljištem i delovima bez trave, ali znam da ćemo za godinu dana imati najlepši travnjak u ovoj slepoj uličici.

Izgubljena sam u fantazijama kad se otvore vrata kuće direktno pored naše – broj 12. Iz kuće izlazi neka žena sa paž frizurom boje karamele, u beloj bluzi i crvenoj suknji sa šiljastim cipelama na štiklu koje izgledaju kao da se mogu upotrebiti da se nekome iskopaju oči. (Zašto mi takve stvari uvek padaju na pamet?)

Za razliku od komšinice preko puta, ova žena izgleda prijateljski nastrojena. Podiže ruku u entuzijastičnom pozdravu i prelazi preko kaldrmisanog trotoara koji razdvaja naše dve kuće.

„Zdravo!“, cvrkuće. „Pravo mi je zadovoljstvo da napokon upoznam naše nove komšije! Ja sam Suzet Louel.“

Kad pružim ruku i uzmem njenu manikiranu šaku u svoju, nagrađena sam iznenađujuće snažnim stiskom za jednu ženu. „Mili Akardi“, kažem.

„Divno je što smo se upoznale“, kaže. „Obožavacete da živite ovde.“

„Već obožavam“, kažem iskreno. „Ova kuća je neverovatna.“

„Oh, stvarno jeste.“ Suzet klima glavom. „Neko vreme zvrjala je prazna zato što je, znaš, teško prodati tako malu kuću. Ali jednostavno sam znala da će kad-tad naići prava porodica.“

Mala? Da li ona to *vređa* našu voljenu kuću? „Pa, ja je obožavam.“

„O, da. Tako je komforna, zar ne? I...“ Prelazi pogledom preko naših prednjih stepenica, koje su neznatno u stanju raspadanja, iako se Enco kune da će ih popraviti. To je jedna stavka na dugačkom spisku popravki koje ćemo morati da uradimo. „Rustična. *Tako* je rustična.“

Okej, ona zaista *vređa* našu kuću.

Ali nije me briga. I dalje volim ovu kuću. Nije mi bitno šta misli tamo neka snobovska komšinica.

„Pa, jesi li zaposlena, Mili?“, pita me Suzet, a njene plavozelene oči fiksiraju se na moje lice.

„Ja sam socijalna radnica“, kažem sa mrvicom ponosa. Iako to radim već dugi niz godina, i dalje sam ponosna na svoju karijeru. Da, moj posao ume da bude iscrpljujući, srceparajući, a i plata nije bogzna šta. Ali svejedno ga obožavam. „A ti?“

„Ja sam agent za nekretnine“, kaže sa istovetnom količinom ponosa. Ah, to objašnjava način na koji je vređala našu kuću jezikom trgovca nekretninama. „Tržište trenutno skače.“

Pa, to je istina. Onda mi pada na pamet da Suzet nije učestvovala u prodaji ove kuće. Ako je zaista agent za nekretnine, otkud to da njene komšije nisu želele da ona prodaje njihovu kuću?

Enco izlazi iz kamiona noseći još kutija. Majica kratkih rukava i dalje mu je zalepljena za grudi, a crna kosa je mokra. Sećam se da sam jednu od tih kutija napunila knjigama i brinem se da je preteška. A sad ne samo što nosi tu kutiju već i još jednu na njoj. Leđa me bole samo od gledanja.

Suzet ga takođe posmatra. Prati njegov napredak od kamiona do naših ulaznih vrata, a usne joj se izvijaju u osmeh. „Tvoj špediter je stvarno seksi“, komentariše.

„Zapravo“, kažem, „to mi je muž.“

Ona zuri u mene otvorenih usta. Čini se kao da ima bolje mišljenje o njemu nego o kući. „Ozbiljno?“

„Aha.“ Enco je ostavio kutije u dnevnoj sobi pa izlazi iz kuće da donese još. Odakle mu toliko energije? Pre nego što stigne do kamiona, mašem mu da priđe. „Enco, dođi da upoznaš našu novu komšinicu, Suzet.“

Suzet brzo popravlja bluzu i stavlja pramen kose boje karamele iza uveta. Kad bi mogla, prilično sam sigurna da bi se na brzinu pregledala u džepnom ogledalu i popravila karmin. Ali za to nema vremena.

„Zdravo!“, cvrkuće i pruža mu ruku. „Drago mi je što smo se upoznali! Enco, zar ne?“

On je hvata za ruku i široko joj se osmehuje, a borice oko očiju mu se mreškaju. „Da, ja sam Enco. A ti si Suzet?“

Ona se kikoće i ushićeno klima glavom. Njena reakcija malčice je preterana, ali, istini za volju, on pojačava svoj šarm. Moj muž je dvadeset godina živeo u ovoj zemlji, i kad pričamo za večerom, naglasak mu je relativno blag. Ali, kad se trudi da bude šarmantan, pojačava naglasak tako da zvuči kao da je tek sišao sa broda. Ili, kako bi on to rekao, „pravo s broda“.

„Obožavate sve ovo ovde“, uverava nas Suzet. „Ova slepa uličica veoma je mirna.“

„Već obožavamo“, kažem.

„A vaša kuća je baš slatka“, kaže, nalazeći još jedan kreativan način da istakne da je naša kuća značajno manja od njene. „Biće savršena za vas i vašu decu, naročito s još jednom bebom na putu.“

Dok to izgovara, naglašeno gleda u moj stomak, koji *ne* sadrži nijednu bebu na putu. Tamo već devet godina nije bilo nijedne bebe.

Najgori deo jeste to što Enco okreće glavu da pogleda u mene, i na delić sekunde na licu mu blista uzbuđenje, iako *vrlo dobro zna* da su mi podvezali jajovode tokom hitnog carskog reza sa Nikom. Gledam naniže u svoj stomak, i primećujem da mi je košulja ispupčena na nesrećan način. Malčice umirem iznutra.

„Nisam trudna“, kažem, za dobrobit Suzet i mog muža.

Suzet stavlja šaku preko crvenog karmina. „Zaboga, *tako* mi je žao! Pretpostavila sam...“

„U redu je“, kažem, upadajući joj u reč pre nego što pogorša situaciju. Da budem iskrena, volim svoje telo. Kad sam imala dvadeset, bila sam mršava kao pritka, ali sad konačno mogu da se pohvalim

ženstvenim oblinama, a usuđujem se da kažem da i moj muž uživa u njima.

Svejedno, baciću ovu košulju.

„Imamo dvoje dece.“ Enco mi prebacuje ruku preko ramena, nesvestan Suzetine uvrede. „Našeg sina, Nika, i našu kćerku, Ejdu.“

Enco ne bi mogao da bude ponosniji na naše dvoje dece. On je sjajan otac, i želeo bi još petoro da zamalo nisam umrla rađajući našeg sina. Voleli bismo da usvojimo ili da budemo hranitelji, ali sa mojom prošlošću, to ne dolazi u obzir.

„Da li ti imaš dece, Suzet?“, pitam.

Ona odmahuje glavom, sa užasnutim izrazom na licu. „Ne. Ja nisam majčinski tip. Tu smo samo ja i moj muž Džonatan. Živimo srećno bez dece.“

Izvršno – ima svog muža. Može da se drži podalje od mog.

„Ali u kući preko puta vaše živi jedan dečak“, kaže. „Ide u treći razred.“

„Niko takođe ide u treći razred“, željno kaže Enco. „Možda možemo da ih upoznamo?“

Kad smo se preselili, morali smo da ispišemo decu iz škole usred školske godine. Verujte mi – poslednje što želite jeste da izvučete dvoje osnovaca iz škole sredinom marta. Izjedala me je griža savesti, ali nismo mogli da priuštimo da plaćamo hipoteku i kiriju do kraja školske godine, tako da nismo imali drugog izbora.

Niku, koji je društven kao i njegov otac, to naizgled nije smetalo. Za njega, čitava soba puna novih klinaca koje može da impresionira svojim ludorijama biće zabavna avantura. Ejda je smireno primila te vesti, ali sam je kasnije zatekla kako plače u svojoj sobi zbog toga što će ostaviti dve najbolje drugarice. Nadam se da će se do jeseni

oboje skrasiti i da će trauma selidbe usred školske godine biti daleka uspomena.

„Možete pokušati da im se predstavite.“ Suzet sleže ramenima. „Ali žena koja tamo živi, Dženis, nije naročito druželjubiva. Jedva da ikad izlazi iz kuće osim da dovede svog sina do autobuske stanice. Uglavnom je viđam na prozoru, kako zuri napolje na ulicu. Ta žena uživa da zabada nos u tuđa posla.“

„Oh“, kažem, pitajući se kako Dženis može da gura nos u tuđa posla ako nikad ne izlazi iz kuće.

Gledam preko puta u kuću broj 13. Svi prozori su u mraku, uprkos činjenici da je podne, a ljudi koji tamo žive su izgleda kod kuće.

„Nadam se da ćete nabaviti neke dobre roletne za vaše prozore“, kaže mi. „Zato što ona ima sjajan pogled.“

Enco i ja istovremeno okrećemo glavu u pravcu naše nove kuće, odjednom shvatajući da ni jedan jedini prozor na čitavoj kući nema roletne ili zavese. Kako to nismo shvatili? Niko nam nije rekao da moramo da kupimo roletne! Svaka kuća u kojoj smo ranije živeli imala ih je već ugrađene!

„Kupiću roletne“, Enco mi mrmlja na uvo.

„Hvala ti.“

Suzet izgleda kao da je zabavlja naša neupućenost. „Vaš agent za nekretnine nije vas podsetio da kupite roletne?“

„Izgleda da nije“, mrmljam.

Pretpostavljam da Suzet želi da nagovesti da bi nas ona podsetila da je bila naš agent za nekretnine. Ali prekasno je za to. Zasada nemamo roletne.

„Mogu da vam preporučim izvanrednu kompaniju koja će vam ugraditi roletne“, kaže. „Prošle godine sredili su našu kuću. Stavili